

Kucsák Istvánné laudációja

(Az egészségügyben dolgozók, Barta Kornélia védőnő és dr. Kende Károly háziorvos által összeállított méltatást védőnőnk olvasta fel ünnepségünkön.)

20 éve is elmúlt már, mikor először találkoztunk az orvosi rendelőben. Ott ült a Tolnay doktornő asszisztenseként, írta a papírokat, fejelte a recepteket, a beutalókat. Aztán ugrott és bekötözte a sebeket. Végigsimított a beteg kobakokon, lázat mért a síró csecsemőnek, nyugtatta a kétségbeesett szülőket. Mindenhol ott állt, ahol valaki elesett volt, ahol valakinek segítségére volt szüksége.

10 évvel ezelőtt is ott ült a gyermekorvos mellett, és lelkesen nyomkodta a számítógép klaviatúráját, írta a gyermekek panaszait, a vizsgálatok eredményét. Az orvos már nem ugyanaz volt mellette, de az ő kitartása, empátiája mit sem változott.

A Vöröskereszt is felismerte, hogy milyen fáradhatatlan munkatársat talált benne. Árulta a Vöröskeresztes bélyegeket éveken keresztül. Akkor is mikor már egyre nehezebben lehetett eladni, mert már nem nagyon jutott erre pénz.

Aztán egy alkalommal megkerestek bennünket, hogy volna valamennyi élelmiszer csomag, amit szét lehetne osztani a falu lakói között, ha volna hozzá kedvünk. Nagyon örült neki, eszébe sem jutott, hogy nemet mondjon. Igaz, akkor még nem tudtuk, hogy ez mivel jár. Több alkalommal is jött csomag, és mindig az motiválta – a rossz tapasztalatok ellenére –, hogy van, akinek ez feltétlenül szükséges, aki legalább addig nem éhezik, amíg a csomagból van. Egy napon Dunakilitiből érkezett meghívó. A Vöröskereszt küldte. A munkáját akarták megköszönni a Vöröskeresztért érdemérem arany fokozatával.

Június óta már nem ül ott az orvos mellett. Nyugdíjba ment. Azóta is rendületlenül rója a falut, gondozza az idős rászorult betegeket. Mindenkihez van egy kedves szava. Rég elfelejtett minden mondatot, mivel esetleg valaki megbántotta. A Vöröskereszt csomagjait ugyanolyan szívvel-lélekkel osztja szét, mint aktív korában.

Juliska ilyen, Önzetlen természetét megtagadni ma sem tudja: mindent másokért megtenni, ő csak utána következik.

Némiképp hivatalosabb stílusban következzenek a tények:

Kucsák Istvánné, Juliska 1972. szeptember 20-ával kezdett dolgozni a gyermekorvosi rendelőben asszisztensként. Ez alatt kb. hat orvos segítsége volt. Ő mindegyikkel türelemmel, empátiával, szeretettel dolgozott együtt, hiszen mindig a beteg gyermek érdeke volt a legfontosabb.

30 éve a helyi Vöröskereszt titkára. A Magyar Vöröskereszt a „**Vöröskeresztes Munkáért**” kitüntetés arany fokozatával” köszönte meg önzetlen munkáját. (Kiemelkedő munkájáért korábban megkapta ennek a kitüntetésnek a bronz és ezüst fokozatát is.)

Gyerekek tucatait készítette fel csecsemőápolási vetélkedőkre, és sok éven át mindig Kakucs hozta el az aranyérmét az ilyen vetélkedőkről. Sokakat ő orientált az egészségügyi pálya megszeretésére, választására. Múlhatatlan érdemei vannak az egészségkultúra terjesztésében.

Most, hogy nyugdíjas lett, mi, a munkatársai terjesztjük fel Juliskát a „Kakucs Érdemérem” kitüntetésre, amit a fent leírtak alapján nagyon-nagyon megérdemelt, s reméljük, hogy sokáig viseli büszkén ezt a kissé megkésett elismerést.